

ΤΟ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΟ ΤΗΣ 17Ν

Απολογισμός χωρίς απολογία για Κουφοντίνα

Τα 40 χρόνια της πορείας του περιγράφει στο 478 σελίδων βιβλίο του ο αμετανόητος τρομοκράτης. Αναφέρεται στα κρυμμένα μυστικά, στους στόχους, στα θύματα και στις σχέσεις με άλλες οργανώσεις

ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΜΑΡΙΑ ΨΑΡΑ -
ΛΕΥΤΕΡΗΣ ΜΠΙΝΤΕΛΑΣ

Προκλητικός, σκληρός, αμετανόητος. Το νέο «χτύπημα» του Λουκά της «17 Νοέμβρη»... αριθμεί 478 σελίδες. Μέσα από το βιβλίο που μόλις κυκλοφόρησε, ο Δημήτρης Κουφοντίνας επιχειρεί έναν απολογισμό της πορείας της οργάνωσης αλλά και του ίδιου στην «ένοπλη κριτική», όπως βαφτίζει τα εγκλήματα της τρομοκρατίας.

Από την εξιστόρησή του φωτίζονται, έως έναν βαθμό, το παρασκήνιο πολλών από τις επιθέσεις της 17Ν, τα τεταρτημνησιαστικά γεγονότα της 17Ν, τα τεταρτημνησιαστικά γεγονότα της 17Ν, τις σχέσεις της με άλλες τρομοκρατικές οργανώσεις, αλλά και τους άγνωστους «συνοργαστές» της.

Το βιβλίο τιτλοφορείται «Γεννήθηκα 17 Νοέμβρη» και αποτελεί έναν συνδυασμό βιογραφικής αφήγησης και πραγματικών γεγονότων με σκοπίμως ψευδή ονόματα.

«Αυτονόητα, δεν μπορεί να ειπωθεί σήμερα όλη η αλήθεια - θα έρθει η ώρα να ειπωθεί ολόκληρη, να δοθεί όνομα στα πάντα. Όσα ειπωθούν σήμερα, όμως, πρέπει να είναι όλα αλήθεια», υπόσχεται ο συγγραφέας στην εισαγωγή του.

Το βιβλίο (εκδόσεις Λιβάνη) προλογίζει ο Νίκος Γιαννόπουλος, μέλος του Δικτύου για τα Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα και της «Ρόζας» πρώην συνιστώσας του ΣΥΡΙΖΑ. Χαιρετισμό απευθύνει και ο Χόρχε Σαμπάλσα, αντάρτης των Τουπαμάρο της Ουρουγουάης, του οποίου τη βιογραφία είχε μεταφράσει ο Κουφοντίνας.

ΗΣΥΓΝΩΜΗ

Ο Αξαρλιάν, το μόνο μας λάθος

«ΕΝΑΣ ΑΘΩΟΣ άνθρωπος, ο Θάνος Αξαρλιάν, ένας από τους δικούς μας, γι' αυτούς που αγωνιζόμαστε να έχουν ένα καλύτερο αύριο, έμεινε δίχως αύριο. Ο πόνος μας μεγάλος, ο δικός μου αβάσταχτος. Τηλεφώνησα αμέσως, εξέφρασα τη λύπη της 17Ν. Μπορεί να είχε ευθύνη η αστυνομία, να μπλόκαρε επί μισή ώρα σχεδόν το ασθενοφόρο. Όμως, την κύρια ευθύνη την είχαμε εμείς. Χρόνια αργότερα, στο δικαστήριο, ζήτησα συγγνώμη. Είπα ότι ήταν λάθος η επιλογή του τόπου, λάθος η επιλογή του τρόπου. Λάθη έγιναν στην πραγματοποίηση της ενέργειας. Λάθος ήταν και η εμμονή να γίνει οπωσδήποτε εκεί η ενέργεια. Ήταν ένα τραγικό λάθος. Ήταν το μοναδικό τέτοιο λάθος της 17Ν». Μ' αυτά τα λόγια αναφέρεται ο Δ. Κουφοντίνας στον αδικωμένο Θ. Αξαρλιάν που σκοτώθηκε το 1992 από την εκτόξευση ρουκέτας κατά του Παλιόκρασσά, αφήνοντας αιχμές για την «εμμονή» κάποιων στην οργάνωση να προχωρήσουν με το χτύπημα στο κέντρο της Αθήνας.

Το κείμενο αφηγείται τα 40 χρόνια του Δ. Κουφοντίνα στη «δράση»: «τέσσερα στο μαζικό, τέσσερα στο πολύμορφο (σ.σ.: κίνημα), είκοσι στη 17Ν, δώδεκα πολιτικός κρατούμενος», σημειώνει. Από τότε που, ενταγμένος στην πρώτη φάση του ένοπλου ως «Αντώνης», θαυμάζει την εκτέλεση του σταθμάρχη της CIA Γουέλς και τη δολοφονία του Μάλλιου (17Ν), μέχρι τη γνωριμία του με τα ηγετικά στελέχη του ΕΛΑ και τους «συντρόφους» του από άλλες οργανώσεις, όπως ο Χρήστος Κασίμης, φτάνοντας τελικά στην επιλογή του να ενταχθεί στη 17Ν. Με λεπτομέρειες διηγείται την πρώτη επαφή του με το 45άρι και το τεστ στο οποίο υποβλήθηκε για την αλλεργία του στον δυναμίτη από τον οποίο πάθαινε ναυτία καθώς και για την εκπαίδευση σε όπλα και εκρηκτικά.

Η εξιστόρηση φτάνει έως το σήμερα, όπου κυριαρχεί η κριτική του συγγραφέα στη σύγχρονη Αριστερά.

Αυτονόητα, δεν μπορεί να ειπωθεί σήμερα όλη η αλήθεια - θα έρθει η ώρα να ειπωθεί ολόκληρη, να δοθεί όνομα στα πάντα

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΜΕ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΠΡΟΣΩΠΟ

Ο «γέρος» πληροφοριοδότης

ΤΗΝ ΥΠΑΡΞΗ ενός απόμου που παρείχε πληροφορίες στη 17N αποκαλύπτει ο Δ. Κουφοντίνης στο βιβλίο του. «Κάποτε μias αναζήτησε επίμονα ένας αξιόλογος άνθρωπος, που μπορούσε να κινηθεί στους κύκλους της άρχουσας τάξης (...) Ο πληροφοριοδότης μας, ο «γέρος», όπως τον έλεγα για να τον πειράξω», γράφει χαρακτηριστικά ο Κουφοντίνης. Ο μυστηριώδης «γέρος» πρέπει να ήταν ευκατάστατος που έδινε πληροφορίες «εκ των έσω» για τους στόχους της οργάνωσης. «Μια μέρα ζήτησα από τον "γέρο" να κάνουμε περιοδεία στις ακριβές συνοικίες της Αθήνας. Ακριβό το αμάξι του, το ντύσιμό του, ό,τι έπρεπε για την περιοχή», γράφει ο Κουφοντίνης για τον «γέρο», ενώ τον περιγράφει ως βαθιά ευγενικό άνθρωπο, ακόμα και την τελευταία ημέρα που χαιρετήθηκαν κάπως ψυχραμένα. Ο λόγος ήταν ότι ήθελε

να του δώσει βόμβα να τη βάλει στη βίλα μεταγαλοπαράγοντα, μόνο για να τον τρομοκρατήσει...

Σε άλλο κεφάλαιο αναφέρει τον τρόπο με τον οποίο «προδόθηκε» ο Σκαραβαίος του πατέρα του. Είχε πάει μεταμφιεσμένος μαζί με δύο μέλη της οργάνωσης να τοποθετήσουν βόμβα σε τράπεζα στην Πανόρμου. Εντελώς τυχαία, την ώρα που προσπαθούσαν να ανάψουν το φιτίλι, βγήκαν από διπλανή πολυκατοικία ένας ηθοποιός και μια τραγουδίστρια. Το «έμπειρο μάτι του ηθοποιού κατάλαβε τη μεταμφίεσή μου», αναφέρει ο Λουκάς της 17N, που έμαθε αργότερα από τις συχνότητες της αστυνομίας ότι ο ηθοποιός είχε «καρφώσει» τον αριθμό κυκλοφορίας του αυτοκινήτου, που ανήκε στον πατέρα του, αναγκάζοντας τον Κουφοντίνη να περάσει στη «χώρα της παρανομίας».

ΠΡΟΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣΤΙΚΕΣ ΕΝΕΡΓΕΙΕΣ

Παρών και ο μικρός Εκτορας

Ο ΚΟΥΦΟΝΤΙΝΑΣ μοιράζεται με τους αναγνώστες λεπτομέρειες για τη σχέση του με την Αγγελική Σωτηροπούλου και τον γιο του, Εκτορα. Αποκαλύπτει πως ο μόλις πέντε μηνών γιος του ήταν παρών στις προπαρασκευαστικές ενέργειες για την απόπειρα δολοφονίας κατά του Β. Βαρδινουγιάννη.

«Αρχές Νοέμβρη, η Αγγελική έπρεπε να πάει επειγόντως στο γιατρό, δεν είχα πού να αφήσω το παιδί. Ετσι, στο κόκκινο Λάντα που προπορευόταν και έλεγε αν είναι καθαρή η διαδρομή (σ.σ.: προς Σέσι και παραλία Βαρνάβα), στεκόταν σοβαρό στο καρεκλάκι του, ανάμεσα σε πάνες και μπιμπερό. Αργότερα θα το νανούριζα σε ένα λοφάκι παρατηρητήριο πάνω από το σημείο που δούλευαν οι τεχνικοί μας (σ.σ.: άνοιγαν

τρύπες στο αμάξι που θα έμπαιναν οι πυροσωλήνες για τις ρουκέτες).

Ωστόσο, στο βιβλίο αναφέρεται ότι το 1988 ήταν σημαντικό για τον Κουφοντίνη, καθώς γνώρισε τη συντρόφισσα της ζωής του, όταν πρωτοταξίδεψαν στη Γαύδο. «Αύγουστος 1988. Ηξερα πως είχα βρει τη συντρόφισσα της ζωής μου. Ερωτας, αγάπη μαζί με τρυφεράδα, ένιωση πρώτη φορά να συγγενεύω τόσο πολύ στο μυαλό, την καρδιά, τη στάση ζωής μου. Την έψαχνα χρόνια (...) Εχω το δικαίωμα εγώ ένας παράνομος που διάλεξα να ζήσω με τα όπλα, με το αίγυρο στο χόμα ή τη φυλακή, να αγαπώ, να νειρεύομαι μια ζωή στο πλάι της αγαπημένης, να μεγαλώσουμε μαζί το παιδάκι που λαχταρούσαμε και οι δυο μας; Η σκέψη με παρέλυε», γράφει.

ΑΝΤΑΛΛΑΓΗ ΠΥΡΩΝ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥΣ

Η μάχη στα Σεπόλια

ΤΟ ΤΕΤ Α ΤΕΤ με τους αστυνομικούς στα Σεπόλια εξιστορεί με πολλές λεπτομέρειες ο Δ. Κουφοντίνης. Μαζί με τον Σ. Ξηρό και δύο μέλη της 17N που δεν κατονομάζει, διηγείται πώς έζησε τον καταιγισμό πυρών αλλά και πώς επέπληξε «σύντροφό» του που έδωσε χαριστική βολή σε αστυνομικό, μόνο για να αναθεωρήσει λίγες αράδες αργότερα. Καθηλωτικά είναι και όσα περιγράφει για τον εντοπισμό τους στην οδό Λουίζης Ριανκούρη και όσα ακολούθησαν. Όμως, ιδιαίτερο ενδιαφέρον παρουσιάζει και το κεφάλαιο στο οποίο διηγείται πώς ένα μέλος της οργάνωσης, υπεύθυνο για τον επιχειρησιακό σχεδιασμό των χτυπημάτων, είχε αποφασίσει να αποχωρήσει από τη 17N και έδινε λάθος πληροφορίες για τους στόχους.

Μάλιστα, ο Κουφοντίνης αφήνει να εννοηθεί ότι το χτύπημα κατά του Αμερικανού αξιωματικού Κάρος, απέτυχε εξαιτίας του συντρόφου τους που είχε επιλέξει να αποχωρήσει, δίνοντας λάθος πληροφορίες. Σύμφωνα με τον Κουφοντίνη, το ίδιο μέλος της 17N, κατά την επιχείρηση κατάληψης του ΙΘ αστυνομικού τμήματος, δεν είχε αναφέρει πού βρισκόταν το οπλοστάσιο και απέκρυψε γεγονότα. «Πώς να παραδεχθείς στους συντρόφους, ακόμα και στον ίδιο σου τον εαυτό, ότι άρχισες να φοβάσαι; Να δειλιάζεις;», γράφει ο Κουφοντίνης, ο οποίος αναφέρει ότι η διαδικασία αποχώρησης είναι πιο επώδυνη και μακροχρόνια από τις διεργασίες να προχωρήσεις σε μια ένοπλη οργάνωση.

▲ ΔΥΟ ΚΕΦΑΛΑΙΑ αφιερώνει ο Δ. Κουφοντίνης στον τραυματισμό του Σάββα Ξηρού και στις εξελίξεις που ακολούθησαν

Η ΒΟΜΒΑ ΣΤΟΝ ΣΑΒΒΑ

«Το αίμα πότισε τα ρούχα μου»

«**Η** έκρηξη ήταν μικρή, υπόκωφη... Τόσα χρόνια, κάθε φορά που βάζαμε μια βόμβα, είχαμε φανταστεί τον κρότο, τη λάμψη, το ωστικό κύμα μιας άκαιρης έκρηξης να περνούν από μέσα μας. Αποδεχόμεσταν το ρίσκο, προσπαθούσαμε να το μηδενίσουμε... «Μπορείς να περπατήσεις;», φώναξα. «Φύγε εσύ. Εσύ φύγε»... Γύρισα ξανά στον πεσμένο σύντροφο. Τον αγκάλιασα, το αίμα πότισε τα ρούχα μου... Πήγα γρήγορα στο ασθενοφόρο. «Εκεί στους θάμνους είναι ένας τραυματίας, πηγαίνετε γρήγορα»... Μιλούσα ήρεμα και εγώ, μόνο το χέρι έσφιγγε, μέσα από την τσέπη του μπουφάν, μανιασμένα το σαρανταπεντάρι...»

Με αυτά τα λόγια περιγράφει ο Δ. Κουφοντίνης τις δραματικές στιγμές που ακολούθησαν τον τραυματισμό του Σάββα Ξηρού τον Ιούνιο του 2002 στον Πειραιά. Όπως αναφέρει στα δύο κεφάλαια του βιβλίου του που αφιερώνονται στη συγκεκριμένη μοιραία νύχτα, ο ίδιος δεν είχε καλό προαίσθημα για το χτύπημα που είχε στόχο δύο εταιρείες που «ανήκαν σε δύο από τους πιο σκληρούς εφοπλιστές της ακτοπλοΐας».

Ο Δ. Κουφοντίνης εξιστορεί αναλυτικά τι συνέβη εκείνο το Σάββατο. Με τη σύντροφό του Α. Σωτηροπούλου και τον γιο του Εκτορα βρίσκονταν στον Βαρνάβα. Στη συνέχεια πήγαν όλοι μαζί σε παιδικό πάρτι στο Καματερό. Από εκεί, πήγε κατευθείαν στη γιάφκα της Δαμάρεως. Και από εκεί, με τον Σάββα στον Πειραιά.

«Γύρισα στο Παγκράτι, άλλαξα τα ματωμένα ρούχα, τα παπούτσια, υπνοβατούσα... Πώς να αντέξω τα

πελώρια μάτια του Εκτορα;... Πώς να πεις στους αγαπημένους ότι μπορεί να μην ξαναϊδωθείτε;», γράφει.

Περιγράφοντας την έντονη αστυνομική κινητοποίηση, ο συγγραφέας εξηγεί γιατί επέλεξε να «λουφάξει» στο Αγκίστρι με νέα ταυτότητα και χαρτιά, αλλά και πώς τελικά αποφάσισε να παραδοθεί, αφού απέρριψε το σενάριο της φυσικής αυτοκτονίας.

Προκαλεί ακόμα...

ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΜΕΝΟΣ 11 φορές σε ισόβια και 25 χρόνια κάθειρξη για δολοφονίες, ληστείες και συμμετοχή στη «17 Νοέμβρη», ο Δημήτρης Κουφοντίνης έχει να περάσει πολύ καιρό ακόμα στη φυλακή. Θα έχει την ευκαιρία να ξανασκεφθεί τα κατορθώματά του. Το βιβλίο ξυπνά εφιαλτικές μνήμες. Ο πραγματικός στόχος των εγκληματικών ενεργειών δεν ήταν οι πλουτοκράτες, οι εκπρόσωποι του πολιτικού κατεστημένου ή οι αξιωματούχοι της ξενοκρατίας. Στο στόχαστρο βρισκόταν η ίδια η δημοκρατία και οι προσπάθειες ενός λαού να βαδίσει μπροστά.